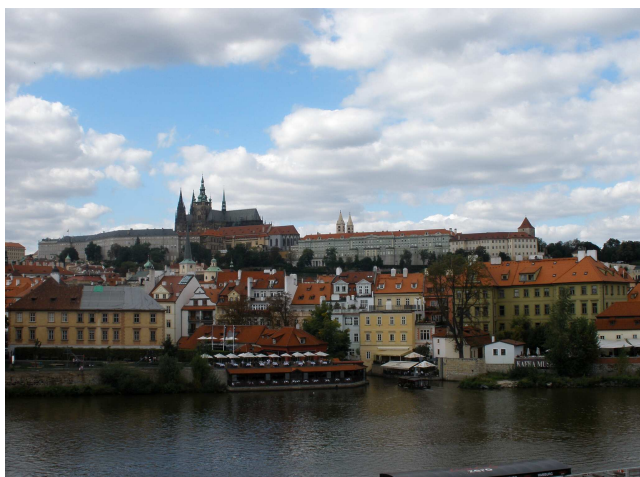

Exkurze do Prahy

Ve čtvrtek 14. září jsme se téměř všichni sešli na klatovském nádraží, odkud nám v 6:06 odjžděl vlak ve směru Plzeň - Praha. Cesta vlakem trvala i s přestupem dost dlouho, a tak jsme si cestu zpříjemňovali hraním karet, spánkem nebo povídáním. Nakonec jsme kolem deváté hodiny zdárně dorazili do Prahy.

Program byl domluvený už na deset hodin, takže jsme závratným tempem uháněli k centru města. Na Staroměstském náměstí jsme se na okamžik zastavili u památníku M. Jana Husa, kde byly zapáleny stovky svíček za tři české hokejisty, kteří zahynuli při pádu letadla 7. září.

Ještě před desátou hodinou jsme dorazili k Maiselově synagoze. Než přišel náš průvodce, najedli jsme se a připravili si papíry na poznámky. Cestou k Židovskému muzeu jsme se zastavili u košer restaurace Šalom, do které zavítal i izraelský prezident. Pan průvodce nás obeznámil se životem v Josefově – židovském ghettu. Pak jsme pokračovali až k první synagoze (Pinkasova synagoga), která je součástí pražského Židovského muzea. Při příchodu kluci obdrželi pokrývky hlavy, aby dodržovali tradici. Mě osobně upoutal i nápis vedle dveří:

*Je vám to lhostejné, vy všichni, kteří jdete kolem?
Popatřte a hleďte,
je-li jaká bolest jako bolest moje,
ta, která mi byla způsobena,
jíž mě zarmoutil Hospodín
v den svého planoucího hněvu.*

Pláč Jeremiášův 1:12

Když jsme vešli dovnitř, panovala tam poněkud zvláštní atmosféra. Celé stěny totiž byly popsány jmény Židů, kteří zemřeli násilnou smrtí během 2. světové války. Na jedné ze stěn byly vypsány i pracovní a koncentrační tábory. Nejhorší byl nápis Oświęcim. Podobným způsobem na mě zapůsobilo i druhé patro, kde byly vystaveny obrázky dětí z Terezína.

Mimo jiné tam byly i kufry, hračky, náramky a spousty jiných věcí. Upřímně, byla jsem docela ráda, že odcházíme. I když jsme se přesunuli na Starý židovský hřbitov. Náhrobní kameny byly nesystematicky rozházeny po celé ploše a průvodce nám prozradil, že tito Židé byli pohřbíváni ve vrstvách.

Na hřbitově jsme poznali nejstarší hrob – Avodgor Kara, 1439, hroby chudých i bohatších a také ‚Zed’ nářků‘, která byla vytvořena u hrobu Rabiho Lówa. Poté jsme se přesunuli do Obrádní síně (tzv. ‚Dům smrti‘) a tam se seznámili se způsobem pohřbívání. Následovala Staronová synagoga (nejstarší památka pražského Židovského města), Španělská synagoga (nejkrásnější) a Maiselova synagoga.

Po prohlídce jsme dostali rozchod na oběd, a tak jsme se vydali do České kuchyně. Tam jsme se všichni najedli k prasknutí a ti, kteří ještě měli sílu, vyrazili na obhlídku Havelského trhu. Když jsme se opět sešli, pokračovali jsme do Muzea české hudby (cestou jsme míjeli i Národní divadlo a přešli Pražský most), kde jsme si měli možnost prohlédnout historické i soudobé hudební nástroje. Mě ale nejvíce zaujalo to, že jsem si mohla i sama zahrát na klavír v hlavní místnosti. Po prohlídce jsme došli na zastávku a pomocí autobusu a metra jsme se dopravili do obchodního střediska Anděl, kde někteří z nás (lépe řečeno kluci) navštívili kino a ostatní šli prozkoumat nabídku v obchodech. Samozřejmě jsme se nevyhnuli ani návštěvě McDonalda. Když už jsme byli příliš unavení, opět jsme nasedli do metra a dojeli na cílovou stanici – penzion Zahradní město. Pokoje byly pěkně zařízené, ale byla jsem ráda, když jsme druhý den ráno penzion opouštěli.

Vstávali jsme kolem sedmé hodiny, abychom všechno stihli. Metrem jsme se opět dostali až do centra – na Hradčanskou zastávku a odtud vyrazili na prohlídku Pražského hradu. Po chvilce bloudění jsme ho konečně našli. Čas čekání na průvodkyni jsme si krátili snahou vyzkoumat, jak rozesmát hradní strážce. Když dorazila paní, která nás měla po hradě provést, prošli jsme nádvořími Hradu a poslechli si něco málo o jeho historii a přítomnosti.

Naší první větší zastávkou byl Chrám sv. Víta, kde nebylo pomalu ani možné průvodkyni slyšet v šumu hlasů různých jazyků. Stejně podmínky na nás čekaly i ve Starém královském paláci, jehož hlavní dominantou je Vladislavský sál a v bazilice sv. Jiří. Naší poslední navštívenou památkou byla Zlatá ulička, kterou jsme ale téměř proběhli. Naštěstí jsme se tam po rozloučení s průvodkyní mohli ještě vrátit a vše si prohlédnout.

Zlatá ulička je vlastně jenom spousta malých domečků, které jsou na sebe namačkané. Ale je tam k vidění i mnoho zajímavých věcí. Kromě kavárny a krámků se suvenýry si můžete prohlédnout i domek švadleny, kořenářky, hrncířskou dílnu nebo rytířské brnění.

Ve tři jsme měli sraz na Staroměstském náměstí a do té doby jsme se mohli libovolně pohybovat po Praze. Se zklamáním jsme zjistili, že je vlastně Praha už trochu ruským městem, takže nám stálo dost hledání sehnat nějaké pěkné pražské dárky, které bychom přivezli domů.

Když jsme se sešli pod Staroměstským orlojem, urychleně jsme zamířili na Václavské náměstí a z něj na Hlavní nádraží, kde jsme čekali na vlak. Cestou zpět už skoro všichni seděli v kupé a únavou jim padala oční víčka. Domů jsme se ale vraceli s dobrymi zážitky, lehčími batohy (i peněženkami) a někteří i s novými přírůstky do šatníku ☺.

K. Čapková, Sx B

Foto P. Jung, SxB